

jako právně prý pochybený, ježto čin se stal na veřejné silnici, tato nespadá do oboru úřední moci hajného, jenž není vůbec oprávněn na veřejné cestě k úřednímu výkonu, jsa zde osobou soukromou jako každá jiná osoba třetí, pročež nelze v jeho zakročení spatřovati výkon služby. Těž prý nebyl hajný, i kdyby skutečně stěžovatel po bažantech byl střílel, sám oprávněn k prohlídce osoby, nýbrž povinen přibrati za tím účelem orgán úřadu bezpečnostního. Než zde přehlíží zmáteční stížnost předpisy zákona ze dne 16. června 1872, čís. 84 ř. zák., dle nichž (§§y 1 a 2) hlídači, ustanovení podle zemských zákonů, byli-li okresním politickým úřadem potvrzeni a vzati do přísahy, mají býti pokládáni za veřejnou stráž a požívají práv zákonem stanovených pro osoby vrchnostenské a civilní stráže, jednají-li u výkonu své služby a mají-li při tom předepsaný služební šat neb odznak. Že toto oprávnění hajného a tím povaha jeho úkonu jako výkonu služby nebyly vyloučeny tím, že obžalovaný byl na silnici, odkud, dle zjištění, do lesa na bažanta vystřelil, vyplývá jednak z předpisů §§ů 3—5 citovaného zákona, jež zmocňují hlídače — za určitých podmínek — zatknouti osoby při trestném činu na předmětech dohledu hlídačova přistižené, stíhati je, chtějí-li se útekem zjištění vyhnouti, mimo oblast jeho dohledu podrobenou a odebrati osobám při činu samém přistiženým, ba po případě i jen nutně podezřelým, předměty z trestného činu pocházející nebo k jeho spáchání sloužící, jednak z předpisu §u 7. honebního zákona pro Moravu ze dne 26. července 1912, čís. 4 z. zák. z roku 1914, dle něhož cesty, silnice, železnice atd. neruší souvislosti honebního obvodu, takže i zvěř na pozemnostech těchto náleží tomu, kdo jest k honbě oprávněn.

Neprávem vytýká konečně stížnost rozsudku zmatek podle §u 281 čís. 9 a) tr. ř. i pokud jde o přestupek §u 33 (v rozsudku nesprávně § 32) zbrojního patentu, protože prý choval nepoměrné a podezření vzbuzující množství zbraní, ana flobertka, jeden revolver a pistole nejsou ještě žádným »množstvím«, neřku-li »nápadně velkým množstvím« zbraní. Zákon předpokládá, jak vyplývá též z porovnání s §em 12 zbrojního patentu, jehož se § 33 výslovně dovolává, jen takový počet zbraní, který prokázanou potřebu přesahuje a tím podezření zlého užívání odůvodňuje. Takovým množstvím mohou býti právě vzhledem k potřebě a okolnostem majitele i zbraně tři a nelze dotyčné zjištění rozsudku uznati proto právně pochybeným.

Čís. 1622.

S hlediska §u 128 tr. zák. nesejde na tom, zda necudný dotek těla nedospělé osoby byl snad jen přechodným a okamžitým; stačí, že nebyl jen nahodilým.

V pouhém vyzvednutí sukně nelze ještě spatřovati pohlavní zneužití.

Netřeba, by ukojení chlípných chtíčů pachatelových skutečně nastalo; stačí, že čin byl za tím účelem předsevzat.

(Rozh. ze dne 3. května 1924, Kr I 751/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 10. října 1923, jímž byl obžalovaný podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin zprznění podle §u 128 tr. zák., spáchaný na Marii V-ové, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl. Jinak zmateční stížnost státního zastupitelství zavrhl. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Zmateční stížnosti veřejného obžalobce nelze upříti oprávnění, pokud uplatňuje s hlediska zmatku čís. 9 a) §u 281 tr. ř., že výrokem sprostujícím obžalovaného z obžaloby pro zločin zprznění, spáchaný na Marii V-é, nesprávně vyložen byl zákon. Nálezací soud zjišťuje, že obžalovaný přišel v září 1923 k 12leté Marii V-é, sedící na boběčku, sáhl jí pod sukně na přirození a odněsł ji od chlívka, odkud mu útekla. V jednání tom neshledal soudní dvůr skutkové povahy zločinu §u 128 tr. zák., ježto prý nejsou tu jeho předpoklady, poněvadž ku pojmu tělesného zneužití nestačí pouhé sáhnutí na nahé přirození, nýbrž že by muselo nastati omakování, jež by trvalo aspoň nějakou chvíli, by bylo způsobilým k ukojení chlípnych chťičů, k čemuž zajisté pouhé máknutí nestačí. Názor tento nelze schváliti. Skutková podstata zločinu podle §u 128 tr. zák. nevyžaduje po stránce objektivní než tělesné, správněji pohlavní zneužití těla osob tam označených, spáchané jakýmkoli způsobem, vyjmouc mimomanželskou soulož. Nesejde na tom, zda dotek nahého přirození osoby, požívající ochrany dle §u 128 tr. zák., byl snad jen přechodným a okamžitým, stačí, když byl bezprávným, nikoli nahodilým. Není také zapotřebí, by tímto zneužitím skutečně nastalo ukojení chlípnych chťičů pachatelových. Trestným ve smyslu §u 128 tr. zák. zneužití to stává se již tím, že bylo za tím účelem předsevzato. Nálezací soud ovšem po stránce subjektivní uvádí, že z vyličení průběhu svědkyni V-ou a z celého jednání obžalovaného je prý patrné, že obžalovaný ničeho nepodnikl, z čeho by se mohlo souditi, že čin jeho směřoval k ukojení jeho chťičů, a že naopak toto jednání spíše by nasvědčovalo tomu, že obžalovaný V-é na přirození sáhl a ji do kolny odněsł, by na ni vykonal soulož, čemuž prý také nasvědčuje ta okolnost, že ji vyzýval, aby si šla z . . . . t. Než výrok ten jest zřejmým výronem právního omylu soudu nálezacího o náležitostech objektivní skutkové povahy zločinu podle §u 128 tr. zák. a proto rovněž zmatečným ve smyslu dovolávaného zmatku. Nehledíc k tomu, jest výrok ten stížen též zmatkem dle čís. 5 §u 281 tr. ř., veřejným obžalobcem sice ne číselně, avšak věcně uplatňovaným proto, že nálezací soud mlčením přešel posudek znalce Dra H-ho, dle něhož jednání, které prováděl obžalovaný, činí se za účelem ukájení pohlavního pudu, z čehož se dá souditi, že též obžalovaný jednal v tomto úmyslu. Mimochodem budiž jen ještě podotčeno, že také okolnost, soudem nálezacím dotčená, že asi úmysl obžalovaného směřoval k vykonání souložě, poukazuje k tomu, že obžalovaný, jsa tehdy pohlavně rozrušen, jednal v úmyslu, by chlípně své chťiče aspoň částečně ukojil. Naproti tomu nelze spatřovati, jak

to, činí zmáteční stížnost, objektivní náležitost skutkové podstaty zločinu dle §u 128 tr. zák. též v tom, že obžalovaný 11leté Aloisii P-ové a 8leté Zdeňce H-é vyzvedl sukně, ježto v těchto případech nemůže býti řeči o zneužití těla osob, požívajících ochrany §u 128 tr. zák.

Čís. 1623.

Poměr, sjednaný dohlédacím právem a dohlédací povinností sám o sobě není ještě poměrem ve smyslu §u 132 III. tr. zák., jenž předpokládá kromě závislosti svedené osoby na svůdci též její tělesnou nebo duševní a mravní nedospělost anebo zaostalost.

(Rozh. ze dne 5. května 1924, Zm I 22/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 6. prosince 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem svedení ke smilstvu podle §u 132 III. tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného jest opodstatněna, pokud vytýká napadenému rozsudku zmatek dle čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř. Obhájce obžalovaného doplnil přípustným způsobem při zrušovacím líčení písemné vývody stížnosti oprávněnou výtkou, že napadený rozsudek řádně nezjistil, zda stěžovatel byl ke svedené Josefě M-ové v poměru §u 132 tr. zák., totiž zda M-ová byla jeho dohledu nebo výchově nebo vyučování svěřena. Rozhodovací důvody soudu prvé stolice opírají použití trestní normy §u 132 III. tr. zák. na svedení M-ové stěžovatelem k souloži výhradně o to, že M-ová byla jako služka svěřena dohledu stěžovatele jako zaměstnavatele. Tím patrně poukazují důvody k ustanovením §u 16 zákona ze 7. dubna 1866, čís. 11 zák. pro Čechy, dle něhož má zaměstnavatel jako přednosta domácnosti vésti čeleď k mravnému a slušnému životu v domě a mimo dům. Než takovým dohledem o sobě není ještě mezi svůdcem a sváděnou osobou sjednán poměr, jaký předpokládá ustanovení §u 132 tr. zák. Poměr, sjednaný právem dohlédacím a povinností dohlédací, musí býti obdobný poměru, k jakému poukazuje zákon dalšími slovy »k výchově nebo k vyučování«. Nebezpečí zvýšené příležitosti k případnému svedení a větší účinnosti svedení nesmí vyplývatí výhradně z hospodářské, společenské nebo jinaké závislosti svedené osoby na svůdci. Musí býti dáno též tělesnou, nanejvýš pak duševní a mravní nedospělostí oné osoby, nedostatkem zkušeností na její straně a jejím neporozuměním anebo nedostatečným porozuměním dosahu smilných činů. Předpokladů, k těmto okolnostem poukazujících, napadený rozsudek nezjišťuje. Uznává-li přes to stěžovatele vinným zločinem §u 132 III. tr. zák., není tento výrok opodstatněn zjištěnými skutečnostmi, spočívá na nesprávném použití zákona a je zmátečným dle čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř. a bylo jej zrušiti. Poněvadž